

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Пред своје страдање, браћо и сестре, Господ наш Исус Христос рекао је својим апостолима: „У свету ћете имати невоље, ви ћете бити жалосни а свет ће се радовати, али ће се ваша жалост окренути на радост“. Те Његове речи дешавале су се, испуњавале кроз векове две хиљаде година. Али те исте речи испуниле су се и у наше време и на нама овде сабранима. Празник Светог Петра Коришког чије целебне и целосне, нетљене мошти почивају у манастиру Црна Река, чине велика чудеса. Многи болесници од разних болести тамо долазе и налазе себи исцељења. Тамо смо овај празник прослављали тридесет и две године, некада са мање, некада са више народа, али никада са оволико народа као данас овде.

Прошле године, нека нам опрости Свети Петар Коришки, његов празник монаштво Црне Реке није могло да прослави. Нашло се у прогонству, нашло се у егзилу и тај празник је прослављен молитвено, али не овако као што доликује. И тај дан када требаше да буде радост била је жалост за црноречко братство, јер су се они сећали ранијих година како се тај празник прослављао и били су тужни. Али, ето, Господња воља, испуњење Његових речи да се њихова жалост окренула на радост. И ове године, ево овде, у овоме дивном етно-селу, којег је уступио брат Милоје Стевановић монаштво Црне Реке, већ други пут прослављамо светитеље везане за Црну Реку.

Пре две недеље прославили смо Светог мученика и краља српскога Јована Владимира, а данас, ево, прослављамо преподобног оца нашег Петра Коришког, који је у младости својој чуо речи Христове: „Ко хоће за мном да иде нека се одрекне себе и узме крст свој и за мном иде“. Те речи Господње он је примио у срце своје и оставио све што је имао, чак и рођену сестру Јелену је напустио и кренуо за Господом. Кренуо је у пустињу, отишао у Коришку гору тамо недалеко од Призрена, где се подвизавао подвизима само Богу познатим. Али Господ његов труд и подвиг није оставио сакривен, тачно онако што Господ каже: „Нема ништа тајно што неће бити

јавно нити има шта сакривено што се неће открити“. Свети Владика Николај, тумачећи ове речи Јеванђеља, каже: „Нека не брине праведник да ће његова праведна дела остати непозната. Бог брине о томе и Бог ће их показати када буде било потребно и на начин како буде било потребно. Али исто тако нека се не весели грешник да ће своја дела срамна и грешна моћи сакрити и та дела ће се показати у своје време на начин како Господ одреди“.

И заиста, подвизи Светог Петра Коришкога пројавили су се после његовог упокојења, од његових светих моштију које чудотворе стотинама година. Окупљају народ око себе. Црна Река, најмањи манастир, пећински манастир, постао је ћаба за србски народ, и не само за православне него и за остале, за све оне којима је потребна била помоћ и милост Божја у погледу телеснога здравља. Тамо су нарочито долазили муслимани и они су тамо добијали исцељење, не зато што је њихова вера била права, него што су тражили оно што је њима као људима потребно било, и то им је Бог испуњавао преко свога угодника Светог Петра Коришког.

Ево, братство Црне Реке прошле године било је принуђено да напусти свој манастир у коме се деценијама подвизавало и служило Богу и своме роду, али није заборавило на светиње које су тамо постојале. Те светиње носи братство са собом и у себи, у својим срцима, у својим душама, на својим уснама. Они, ма где да се нађу, заједно са оцем Николајем, архимандритом, они ће славити ове дивне светитеље Божје, као и Светог Архангела Михаила коме је манастир Црна Река посвећен. Ево, ове године прослависмо ова два дивна празника заједно са вама, браћо и сестре. Даће Бог, ма где да се налазимо, да се заједно састајемо, да се Богу молимо и да угоднике Божје прослављамо не само овако свечано, него и да својим животом подражавамо њима, да се угледамо на њихову веру, на њихову ревност, на њихову спремност да за Православну Веру пострадају, ако треба и живот свој да положимо као што су они били увек спремни. Само тако, браћо и сестре, и ова наша слава добија свој пуни смисао. Јер ми на тај начин проповедамо да смо били и

остали оно што треба да будемо - православни хришћани, потомци Светога Саве који ходе његовим стопама, чувају његово предање, чувају Веру Православну.

Називају нас разним именима, и секташима и расколницима и зилотима и не знам како све друго, али ми знамо и Бог зна ко смо ми и да смо остали оно што смо били. И да да Бог снаге да у томе и такви останемо до краја свога живота овде на земљи, како бисмо Богу угодили и како би нас Господ када пођемо одавде примио у Царство Своје Небеско. Тамо где се налазе наши славни и свети преци где је и Јоаникије Девички, Петар Коришки, Свети владика Николај, преподобни Јустин Ђелијски и многи из рода нашега, нарочито свети мученици и новомученици из рода нашега, да и ми тамо са њима и са свима Светима који су од памтивека Богу угодили, да и ми слаavimo Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност, Амин!